

279

Besluit van 25 maart 1994, houdende wijziging van het Besluit paraveterinair

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij van 10 november 1993, No. J. 9317492, Directie Juridische en Bedrijfsorganisatorische Zaken;

Gelet op artikel 4 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990;

Gezien het advies van het Landbouwschap;

De Raad van State gehoord (advies van 18 januari 1994, No. W.11.93.0769);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij van 17 maart 1994, No. J. 942336, Directie Juridische en Bedrijfsorganisatorische Zaken;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Besluit paraveterinair¹ wordt in diervoege gewijzigd dat artikel 9, tweede lid, onderdeel b, komt te luiden:

b. het afnemen van bloed en het geven van injecties, andere dan met diergeneesmiddelen als bedoeld in artikel 30, vierde lid, van de Diergeneesmiddelenwet;

ARTIKEL II

Dit besluit treedt in werking met ingang van de eerste dag van de tweede kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 mei 1994, nr. 88.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 25 maart 1994

Beatrix

De Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
J. D. Gabor

Uitgegeven de zesentwintigste april 1994

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING

De onderhavige wijziging van het Besluit paraveterinair vloeit voort uit de constatering dat door de systematiek van de Diergeneesmiddelenwet (DGW) en de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 (WUD), een uitholling kan ontstaan van het kanalisatieregime voor bepaalde diergeneesmiddelen. Daar dit met het oog op de gezondheid van mens of dier onwenselijke consequenties kan hebben, wordt hiervoor in het onderhavige wijzigingsbesluit een voorziening getroffen.

Hierbij is de verhouding tussen de Diergeneesmiddelenwet en de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 van belang. Uit artikel 21 DGW volgt dat degene die een daartoe strekkende vergunning heeft diergeneesmiddelen mag bereiden, verpakken, etiketteren of afleveren.

Dit betreft een bevoegdheid die los staat van de bevoegdheid die ingevolge artikel 4 WUD aan een paraveterinair is toegekend om beroepsmatig een aantal diergeneeskundige handelingen te verrichten.

Artikel 4 van de WUD opent de mogelijkheid om bepaalde personen toe te laten tot handelingen die normaliter alleen door een dierenarts mogen worden verricht, de zogenoemde paraveterinaire activiteiten, neergelegd in het Besluit paraveterinair. De WUD volgt hierbij de Diergeneesmiddelenwet voor wat betreft het voorhanden hebben of toedienen van diergeneesmiddelen door paraveterinair; wat de Diergeneesmiddelenwet verbiedt of toestaat, is ook verboden of toegestaan krachtens de WUD. Een voorbeeld hiervan geeft artikel 7 van de WUD, dat bepalingen geeft omtrent het toepassen van diergeneesmiddelen die onder het kanalisatieregime van de Diergeneesmiddelenwet vallen.

Genoemd kanalisatieregime is gebaseerd op artikel 29 van de Diergeneesmiddelenwet. Het houdt in dat bepaalde door de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij aangewezen diergeneesmiddelen slechts kunnen worden toegepast door tussenkomst van een dierenarts. Het gaat hierbij om diergeneesmiddelen die zonder deskundige toepassing gevaar voor de gezondheid van mens of dier kunnen opleveren.

Ingevolge genoemd artikel 29 is de Kanalisatieregeling diergeneesmiddelen en gemedicineerde voeders vastgesteld. Deze regeling verdeelt de gekanaliseerde diergeneesmiddelen in twee categorieën, namelijk de UDA-diergeneesmiddelen (uitsluitend dierenarts en apotheker), die uitsluitend door tussenkomst van een dierenarts de houder van de dieren mogen bereiken, en de UDD-diergeneesmiddelen (uitsluitend door dierenarts), die uitsluitend door de dierenarts mogen worden toegepast. Artikel 9, tweede lid, onderdeel b, gelezen in samenhang met artikel 10, onderdeel a, van het Besluit paraveterinair staat het geven van injecties – ook met UDD-diergeneesmiddelen – toe aan dierenartsassistenten, mits dit op aanwijzing en onder controle van een dierenarts geschiedt.

Aan de houder van een vergunning voor het bereiden, etiketteren, verpakken of afleveren van diergeneesmiddelen ingevolge artikel 21 van de Diergeneesmiddelenwet, mogen op basis van artikel 30, tweede lid, onderdeel a, van de wet, UDD-diergeneesmiddelen worden afgeleverd. Gelet op het bovenstaande kan een dierenartsassistent die een vergunning als bedoeld in artikel 21 van de wet heeft, vrijelijk beschikken over alle UDD-diergeneesmiddelen en deze ingevolge genoemd artikel-onderdeel van het Besluit paraveterinair ook toepassen.

Hiermee wordt het kanalisatieregime in feite verruimd: bedoeld is immers dat deze paraveterinair alleen over die middelen kunnen beschikken die zij voor de uitoefening van hun beroep nodig hebben en

voor zover deze hun door de dierenarts ten behoeve van de dieren die zij onder behandeling hebben, zijn uitgereikt.

Deze mogelijkheid tot het beschikken over bepaalde diergeneesmiddelen volgt uit artikel 7 WUD. Het toepassen van diergeneesmiddelen door anderen dan de dierenarts wordt in dat artikel toegestaan, mits die handeling wordt verricht door degene die ingevolge artikel 4 diezelfde handeling als beroep mag verrichten.

Het toedienen van UDD-diergeneesmiddelen vereist echter een specifieke deskundigheid waarover de dierenartsassistent niet beschikt.

Bij het toedienen van injecties met UDD-diergeneesmiddelen kunnen namelijk overgevoelighedsreacties ontstaan die de expertise van een dierenarts vragen. Voorts is voor het effect van de injectie de plaats waar deze gegeven wordt van groot belang, hetgeen gedegen kennis vereist van de anatomie van het dier. Hiermee wordt tevens voorkomen dat het dier onnodig pijn lijdt. Ook in verband met de veiligheid van degene die de injecties toedient is het van belang dat hij specifieke deskundigheid bezit op het gebied van het omgaan met dergelijke substanties. Deze specifieke deskundigheden zijn wel aanwezig bij de dierenarts, waardoor hij de aangewezen persoon is voor het toedienen van deze diergeneesmiddelen.

Het vereiste van artikel 10 van het Besluit paraveterinair dat de in artikel 9, tweede lid, onderdeel b, van dit besluit genoemde handelingen onder controle en op aanwijzing van de dierenarts dient te geschieden, biedt op dit punt onvoldoende waarborgen. Dit betekent immers niet dat de dierenarts altijd ter plaatse is bij het verrichten van deze handelingen.

Om deze redenen wordt de bevoegdheid van dierenartsassistenten tot het injecteren van UDD-diergeneesmiddelen door aanpassing van artikel 9, tweede lid, onderdeel b, van het Besluit paraveterinair opgeheven. Hierbij is het artikelonderdeel «andere dan voor algemene of plaatselijke verdoving» geschrapt, aangezien dergelijke injecties altijd plaatsvinden met UDD-diergeneesmiddelen. Toepassing van die middelen anders dan onder leiding van een dierenarts is namelijk niet gewenst. Het ontwerpbesluit is voor advies gezonden aan het Landbouwschap, de Koninklijke Nederlandse Maatschappij voor Diergeneeskunde (KNMvD) en de Vereniging van Dierenartsassistenten en is tevens ingevolge artikel 13 van de WUD aan de beide Kamers der Staten-Generaal overgelegd en bekend gemaakt in de Staatscourant van 14 juli 1993, nr. 131.

Het Landbouwschap heeft aangegeven te kunnen instemmen met het ontwerp, de andere organisaties hebben geen advies gezonden. Van de zijde van de Staten-Generaal is geen reactie op het ontwerpbesluit ontvangen. Naar aanleiding van de publikatie van het ontwerpbesluit in de Staatscourant zijn geen opmerkingen ontvangen binnen 30 dagen na de verschijningsdatum in de Staatscourant.

In afwijking van het voor advies voorgelegde ontwerpbesluit is de daarin aan artikel 1 van het besluit toegevoegde begripsomschrijving «UDD-diergeneesmiddel» geschrapt. Dit begrip is in artikel 9, tweede lid, onderdeel b, thans omschreven als diergeneesmiddel als bedoeld in artikel 30, vierde lid, van de Diergeneesmiddelenwet.

De Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
J. D. Gabor